

Jezerski Stog s Triglavom v ozadju

✍ in 📷 Milan Vošank

Na razglednem sedlu pod Malim Stogom se spet srečamo. Rajko se nama predstavi. In razmišlja, da me od nekod pozna, ali je morebiti kje videl moje slike. Pa bi mu naslikal Jezerski Stog s Triglavom v ozadju, vpraša, ko že odhajamo. Kakor da mi je prebral iz misli mojo dolgoletno idejo. Kako nadvse lep, likovno razgiban motiv za slikarja gora je to. Pravzaprav

gornika, ki je že leta kar ljubezensko zagledan v to podobo.

Pozne jeseni, že na zimo, izmed mnogih mojih in Marjanovih fotografij najdeva pravo. Dopadljiva nesimetrična vodoravna kompozicija: v prvem planu mogočni Jezerski Stog, zadaj pa Mišelj vrh in grebeni Triglava. Izbrano fotografijo povečam na format A4,

Milan Vošank, Jezerski Stog s Triglavom v ozadju, olje na platnu

pripravim večje platno 150 x 120 cm ter se na enako velik papir lotim skiciranja. Vedoč, da če hočem doseči verno realistično podobo izbrane gorske krajine, moram vse natančno izmeriti, zvizirati. Tako počasi prenašam silhete gora z vsemi podrobnostmi na papir. Dolgotrajno in potrpežljivo delo, pa vendarle z žarom veselja v sebi. Dokler ni po nekaj dneh skica izrisana. Po delih jo pazljivo razrežem ter polagam na platno in obrišem. Sedaj se prebudi v meni slikar, spet mi zadišijo oljne barve, zašumi bela podlaga platna pod čopiči in potihoma zaigra glasba iz ozadja dolgih nočnih ur. Slikam. Prav počasi, dolgo, v mesece. Z barvami nisem več tako verno stvaren, bolj po svoje gradim motiv, v maniri svojega zmernega ekspresionizma, v harmoniji številnih modrih

in zelenih tonov ter z nadvse svetlimi, rahlo sivimi modrimi gorami. In svetlo modrimi oblaki. V modri je precej vijoličaste, treba jo je najti, tople barve pa so nekje skrite, v moji duši najbrž, ali pa v odtenkih zeleno rumene. Na platnu niso vidne, izraziteje se izžareva temno barvno nasprotje.

Z jesenjo je slika na platnu gotova in Rajku pošljem fotografijo. Vse je tako, kot je želel in razmišljal, mi odgovarja. Pa da komaj čaka, da obesi sliko v dnevno sobo njihove nove hiše.

Zgodba o sliki je tako končana. Ali pač ne, ima nadaljevanje. Resnične podobe Jezerškega Stoga se pač ne moreš nagledati, to ve Rajko, to ve Marjan, vem jaz in najbrž še mnogi, zato poti tja gor čez Krstenico vabijo vedno znova. ●

Nežno gorsko osvajanje

Izgublja steza
se v skalovju,
vse višje vodi me
korak;
in z metrom vsakim
– slabič v sebi –
postajam čvrsti
korenjak.

»Naprej, ne daj se,
pridi, dragi,«
vablivo gora govori;
razgrinja plašč
svoj
in me vabi,
ponuja tisoče slasti.

Moč zadnje srkam
tam v brezpotju,
tresočih ustnic
nanjo grem;
na čelo nežno ji potrkam,
in vprašam, če naprej še smem.

In po prijaznem dovoljenju
odstrnem pajčolan meglen;
poljubim drago kar na teme,
zavedam se, kaj več ne smem.

Aleš Tacer

Stokrat že gledam
to divjo lepoto.
Vedno v čudenju.

Tančice megla
zlatijo gorske pašnike.
Sanjske podobe.

Iz temnih grap
se plazijo sence.
Sonce jih presije.

Veter boža
okraste šope trav.
Vse se izmika.

Oslabelo sonce.
Sivina se zgoščuje.
Zmaguje senca.

Gorsko jezero
v čarobni globeli
zrcali večnost.

Slavica Štirn